

blemet. Men naar jeg saa atter i denne Forbindelse ser paa den højtærede Landbrugminister, ved jeg jo, at hans Tilstedeværelse i Ministeriet betyder den mest afgjorte Bekæmpelse af enhver Bestræbelse for gennem Regeringsforanstaltninger at tilvejebringe nogen Bedring af Valutaforholdene. Paa de fleste Møder i Landet har jeg hørt Vestremænd loyprise den højtærede Landbrugminister, fordi han alene mod alle andre Erhverv, mod hele Den overordentlige Kommission, mod Skibsfart, Handel, Industri og Haandværk, mod Bankernes Raad, mod Forbrugernes Repræsentanter havde formaaet at hindre ethvert Forsøg paa at løse Valutaspørgsmaalet, at bedre Valutaforholdene ved Statens Indgreb, og hans Nærværelse i Ministeriet maa altsaa opfattes som en Tilslutning til, at Valutaspørgsmaalet skal ordne sig af sig selv efter den Tanke, som han har gjort sig til Talsmand for: at enhver Ting, idet den udvikler sig til et Onde, indeholder Midlerne til sin Helbredelse. Jo værre Valutaforholdene udvikler sig, jo højere Dollarkursen stiger, jo dyrere Foderstofferne som Følge deraf bliver for det danske Landbrug, desto nærmere er man Helbredelsen, idet dette Onde vil indeholde Medicinen mod Sygdommen. Dette er imidlertid ikke den Betragtning, man lægevidenskabelig anlægger paa Sygdomme, idet man søger baade ved forebyggende og ved helbredende Midler at faa Bugt med en Sygdom. Jeg vil derfor spørge den højtærede Handelsminister, om det er rigtigt, at der fra forskellige Sider til Regeringen er kommet Henvendelse om, at Valutaspørgsmaalet antager en for Landets Økonomi faretruende Udvikling, at det er yderst betænkeligt, saaledes som Pengeforholdene udvikler sig, at Stigningen i Kurserne i Forbindelse med det stadig fortsatte Deficit i vor Handelsbalance bringer Vanskeligheder for vort Lands Økonomi, som man er betænkelig ved at tage Ansvaret for. Jeg vil spørge den højtærede Handelsminister, om det er rigtigt, at der fra forskellige Sider, hvor man beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, er rettet Henvendelse til Ministeriet angaaende dette Forhold, og om man i sine Overvejelser er blevet staaende ved, at man vil lade dette Spørgsmaal sejle sin egen Sø, eller om man er begyndt at overveje, om der ikke kan findes Midler ogsaa ved Statens Indgriben til at søge Forholdet bedret.

Kursernes Stigning medfører jo, at

alle de Varer, vi køber i Udlandet, fordyres for os, og at Priserne paa Kul og ogsaa stadig stiger som Følge deraf. Det næste Forsynings-Spørgsmaal, jeg dernæst kort skal berøre, er derfor Kulspørgsmaalet, Brændselsspørgsmaalet og Regeringens Stilling dertil. Jeg ved — det er offentlig meddelt —, at Den overordentlige Kommission til Indenrigsministeren har indgivet en Indstilling om Kulspørgsmaalet. Der er fra Fordelingsudvalgene givet Offentligheden et alvorligt Varsko med Hensyn til, hvor vanskelig Stillingen paa dette Omraade er. Der er givet Meddelelse om, at vore Kulbeholdninger er mindre nu end nogen Sinde før, og at Udsigterne for Kultilførsel ikke er de bedste, noget, som ikke blot skyldes Forhold herhjemme, men ogsaa Forhold ude i Verden. Befolkningen i de store Byer har faaet et alvorligt Varsko om, hvad den kommende Tid, hvad Vinteren vil bringe med Hensyn til Brændselsvanskeligheder. Hvis det ikke lykkes at bedre Tilførselsforholdene og forøge vore Kulbeholdninger, maa man vente i den kommende Vinter at opleve nogle koldere Måned, end vi nogen Sinde før har været udsatte for. Jeg vil derfor gerne spørge, hvor langt den højtærede Indenrigsminister er i sin Behandling af Den overordentlige Kommissions Indstilling angaaende dette Spørgsmaal, og jeg vil samtidig bede ham give Meddelelse om Brændselsnævnets hele Syn paa Stillingen og i denne Forbindelse oplyse, hvorvidt det er hans Hensigt at søge fremmet de Foranstaltninger, som Brændselsnævnet har fundet nødvendige til Ordning af den indenlandske Produktion, for at denne skal kunne strække saa langt som muligt og blive fordelt paa den gunstigst mulige Maade til Befolkningen. Det er bekendt, at det ikke hidtil er lykkedes at tilvejebringe nogen Ordning.

Jeg nævnte, at Kulspørgsmaalets Fremtid ikke blot afhænger af Forholdene herhjemme, men ogsaa af Forholdene udenfor Landet, og de Bestræbelser, som nu udfoldes for igen at bringe vore Forbindelser med Omverdenen i Gang, for at holde Eksporten og Importen vedlige, bør derfor mødes med Sympati fra alle Sider, navnlig hvis de parres med alvorlige Bestræbelser for at tilvejebringe en varig Arbejdsro, som ikke kan tilvejebringes gennem de ekstraordinære Midler, med hvilke man for Øjeblikket tvunget af Omstændighederne holder Virksomhederne i Gang. Jeg sagde, at disse Bestræbelser maa mødes fra alle Sider med Sympati,